Ч. 56 Четверъ 11 (23) марта 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адмiнiстрацiя: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакцiя: ул. Францiсканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламацiи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адмiнiстрацiи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провiнцiи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодинокое число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодинокое число 3 к.

Рада державна.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты пословъ розпочали ся нарады надъ наглячимъ внесенємъ Пернерсторфера въ справѣ автентичнои интерпретацiѣ §. 2 закона о зборахъ. Були два внесеня: внесенє бôльшости, котре реферувавъ пос. Вайґель, того змѣсту, що „пôдъ упрошеными гостями по мысли §. 2 закона о зборахъ зъ 15 падолиста 1867 не розумѣє ся лишь тŷ особы, котрŷ запрашаючiй знає особисто“. — Внесенє меншости реферувавъ пос. Вiнтерголлєръ; оно змѣняє §§. 2 и 12 зак. о зборахъ а найважнѣйшiй уступъ въ нѣмъ звучить: Зборы, на котрŷ мають приступъ особы на пôдставѣ письменного або друкованого запрошеня, не пôдпадають обовязкови попереднего зголошеня у власти.

Пос. Вайґель промавлявъ за принятємъ внесеня бôльшости а пос. Вiнтерголлєръ мотивувавъ своє внесенє тымъ, що внесенє бôльшости не забезпечувало бы навѣть передвыборчихъ зборôвъ вôдъ вмѣшуваня ся власти. — Пос. Лiнбахеръ пôдпиравъ внесенє меншости, доказуючи, що внесенє бôльшости не выяснює закона. — Пос. Чайковскiй доказувавъ, що въ сѣмъ выпадку не розходить ся зовсѣмъ о лiберализмъ або реакцiю; розходить ся лишь о погодженє права народныхъ зборôвъ зъ правомъ надзору державы. Бесѣдникъ розбиравъ етiмольоґiчно слово „гôсть“ и остаточно заявивъ ся за внесенємъ пос. Вайґля. — Пос. Пернерсторферъ выступивъ рѣшучо за внесенємъ меншости, котре зъ горы выключає всяке надужитє власти. Бесѣдникови розходило ся головно о свободу зборôвъ робôтничихъ и вôнъ завôзвавъ всѣхъ лiбералôвъ безъ рôзницѣ народности, щобы сполучили ся до спôльнои акцiѣ.

Комiсарь правительства, Пляппартъ, заявивъ, що правительство єсть за внесенємъ бôльшости и высказавъ сумнѣвъ, чи на случай ухваленя внесеня меншости, одержить оно найвысшу санкцiю. — Дальше промавляли ще за внесенємъ послы Гавкъ, Крамаржъ и Кайзеръ. По промовахъ обохъ справоздавцѣвъ, ухвалено остаточно внесенє меншости комiсiйнои значною бôльшостiю.

По сѣмъ розпочала ся дебата надъ подôльскими зелѣзницями льокальными. Пос. Вашатый заявивъ, що буде зô взглядôвъ предметовыхъ и политичныхъ голосувати противъ сихъ зелѣзниць. Бесѣдникъ доказувавъ, що тŷ зелѣзницѣ суть вымѣренŷ противъ Россiѣ и длятого вôнъ єсть имъ противный. Коли Вашатый згадувавъ при сѣй нагодѣ о Русинахъ, то заєдно называвъ ихъ Россiянами мимо протесту рускихъ и польскихъ пословъ.

На вечѣрнѣмъ засѣданю розпочато специяльну дебату надъ закономъ противъ фальшованя поживы и ухвалено, що ще сеи сесiѣ має вôдбути ся перше читанє закона цивiльного.

Переглядъ политичный.

Є. Вел. Цѣсарь обѣцявъ вôдвѣдати тирольску выставу краєву при кôнци вересня або зъ початкомъ жовтня. Такожъ и архiкн. Кароль Людвикъ заповѣвъ свôй приѣздъ на сю выставу.

Зъ Вѣдня доносять, що на запрошенє ческого маршалка краєвого, кн. Лобковича, має вôдбути ся сеи пятницѣ зъѣздъ всѣхъ маршалкôвъ краєвыхъ, на котрôмъ вôдбуде ся нарада що до пороблєня спôльныхъ крокôвъ у правительства въ тôй цѣли, щобы оно скликувало соймы на догôднѣйшiй и довшiй часъ.

Другiй процесъ панамскiй закôнчивъ ся тымъ, що Кароля Лессепса засуджено на 1 рôкъ вязницѣ, Бльондена на 2, а бувшого мiнiстра Бегота на 5 лѣтъ и на заплаченє 1,125.000 франкôвъ.

Въ серôскомъ мiнiстерствѣ заносить ся на якусь кризу. Зачувати, що має уступити мiнiстеръ народного господарства, Ґвоздичъ, а на его мѣсце має стати мiнiстромъ лiбералъ Кундовичъ. Ґен. Лешанинъ выступивъ зъ партiѣ лiберальнои.

Дописъ.

Зъ Чорткôвщины.

(Вôйтъ и его приятелѣ зъ Старои Ягольницѣ.)

Читаючи „Народну Часопись“ можна довѣдати ся зъ неи много цѣкавыхъ рѣчей. Тожь осмѣляю ся и я дещо изъ нашого села Ягольницѣ старои написати и оповѣсти черезъ „Народну Часопись“ ширшому свѣту, якŷ то у насъ порядки провадять ся. Жаль менѣ, що не можу наше село въ добрôмъ положеню

---

15)

КУМА ЖУРБА.

ПОВѢСТЬ

Г. СУДЕРМАНА.

Перекладъ зъ нѣмецкого.

(Дальше).

Майже до пôвночи сидѣвъ у своѣй комнатѣ зъ головою опертою на рукахъ. Таємна книжка спочивала на его колѣнахъ, але вôнъ не мôгъ єѣ читати, бо отець заказавъ єму свѣтити свѣтло вечеромъ. Треба було ждати до недѣлѣ.

Роздумувавъ лише, якъ она змѣнила ся... Кобы лише не смѣяла ся такъ часто! Єѣ веселôсть вôдсувала его вôдъ неи и цѣле то розцвитаюче житє, котре єѣ порывало, вôддалювало єѣ безперестанно, щоразъ то бôльше въ ту далеку краину, въ котрôй жиють самŷ щасливŷ. И хочь у своѣй добротѣ, у своѣмъ привѣтнôмъ обходженю осталась давною, то чувъ, що помалу мусить научити ся нимъ погорджувати, бо вôнъ простый хлопъ, а до того ще й дурный, незручный и навѣть невеселый.

Въ его головѣ кипѣвъ безладный хаосъ щастя, сорома и закидôвъ, котрŷ самъ собѣ робивъ, бо чувъ, що мôгъ бы бувъ заховати ся далеко лучше, далеко вôдповѣднѣйше. И до тыхъ чувствъ прилучила ся якась загадочна тревога, котра єму стискала горло и запирала вôддыхъ — однакъ даремно пытавъ ся и слѣдивъ вôнъ у своѣй души за жерелом тои тревоги, — кого лякавъ ся чи чого? — не знавъ вôнъ.

На другiй день по полудни, коли занятый бувъ на подвôрю вбиванємъ палѣвъ, побачивъ на краю лѣса щось бѣле, що гойдало ся у воздусѣ. Закусивъ зубы зъ болю и туги, але перемôгъ себе и не покинувъ працѣ.

Ще черезъ два днѣ зъ черги хитала ся та бѣла точка на краю лѣса — потôмъ зовсѣмъ щезла.

Въ недѣлю рано вынявъ зô столика „Книгу пѣсень“ и пôшовъ зъ нею до лѣса, — на обѣдъ не прийшовъ — а пôдъ вечѣръ найшли его близнята, що бавили ся на луцѣ, якъ лежавъ пôдъ корчемъ ялôвцю и свиставъ собѣ, а тымчасомъ сльозы котили ся єму по лици.

Такъ перетолкувавъ вôнъ собѣ „Книгу пѣсень“ на свою власну мову.

. . . .

Небавомъ потôмъ почувъ, що пани Дуґлясъ наказали лѣкарѣ перенести ся жити на полудне и що Гальшка має ѣхати зъ нею.

— Такъ буде лучше — подумавъ собѣ Павло — тодѣ не буду собѣ нею головы баламутити.

Довго не мôгъ вôнъ рѣшити ся, чи має ѣй вôдослати позычену книжку, чи нѣ: радъ бувъ єѣ задержати, але на то не позваляла єму совѣсть. Чекавъ на яку добру нагоду — ажь вкôнци дôзнавъ ся, що вже выѣхала. Тодѣ бувъ спокôйный.

IX.

Минуло пять лѣтъ — пять лѣтъ журбы и тяжкои працѣ. Павло зробивъ собѣ справдѣ житє гôркимъ. Запятый вôдъ ранного ранку до пôзнои ночи, до кождои роботы прикладавъ вôнъ свою пильну руку, а що взявъ въ ню, все єму удавало ся. Але вôнъ майже не добачувавъ того, бо о кождôй годинѣ дня духъ его журивъ ся вже о будучину.

Чоло его въ кождôй хвили було поморщене тысячами фалдôвъ, задуманŷ очи дивились глубоко, мовь въ саму душу — и неразъ минали цѣлŷ днѣ и цѣлŷ тыжнѣ, въ котрыхъ и при ѣдѣ и при праци не почувъ нѣхто нѣ слова зъ устъ его.

Вôнъ мавъ то пересвѣдченє, що справдѣ вся его праця, всѣ его стараня нѣчого не дадуть. На вдяку батька не мôгъ нѣколи числити и тому скоро привчивъ ся, не дуже брати собѣ до серця ту страту, але що єму приходило ся далеко труднѣйше, то пôддавати ся терпеливо тому, що химера батька за одну годину нѣвечила все, що вôнъ пильно и зъ трудомъ будувавъ цѣлŷ тыжнѣ.

Коли батько вертавъ зô своихъ подорожей, лучало ся неразъ, що при парôбкахъ называвъ его смаркачемъ, дуракомъ и гôрко нарѣкавъ на се, що вôддавъ господарство въ такŷ руки до нѣчого и що въ нихъ мусѣвъ его оставити, бо обовязокъ — нѣхто не знавъ,

описати, но ще гôршій жаль не дати звѣстки, що у насъ дѣе ся. Отъ послухайте:

Наше село мае три партіи людей: Одній, суть то люде честнй, тверезй, побожнй, тримаючй єдность зъ церковою. Тй то люде заложили передъ двома роками читальню и суть єѣ членами. Другй, суть то люде о нѣчо не дбаючй, на все рôвнодушнй, жиють такъ отъ, абы жили; нѣчимъ не интересують ся, отъ, якъ каже народна приповѣдка: Зъ тыхъ нѣ Богови свѣчка, нѣ дѣдькови огарокъ. Тыхъ то людей у насъ єсть найбôльше. Трета партія суть то крикуны, люде завзятй, ворогуючй на церковну зверхнôсть, т. є. на своєго душпастиря, котрый то мае много борбы зъ своими вôвцями духовными. До котрои изъ тыхъ партій можна бы зачислити нашого начальника громады, котрого выбрано минувшого року, розсудѣть самй, милй читателѣ, коли вôнъ слухае намовъ своихъ приятелѣвъ и бунтує ся противъ всего, що єсть добре и пожиточне. Отъ хочь бы се, що розкажу:

Насамперёдъ захотѣлось нашому вôйтови довести читальню до упадку. Алежь наша читальня заснована зъ Богомъ и добрыми людьми; маючи добрыхъ опѣкунôвъ, перемогла всѣ противнй заходы.

Якъ зобачивъ вôйтъ и его прихильники, що читальни нѣчого не зроблять, взяли ся на иншій способъ. Въ свята Рôздвянй зôбрало ся кôлькананцять людей зъ вôйтомъ и нужъ ити колядувати. Мушу сказати, що у насъ зъ давныхъ часôвъ коляда належала до церкви, а нашъ вôйтъ хотѣвъ грошѣ зъ коляды на якійсь инший ладъ обернути. Но и то ему не удало ся. Насмѣяли ся добрй люде и стало тихо.

Стала ся у насъ ще инча погана рѣчь. Нашъ панъ дѣдичъ даровавъ 25 дубôвъ изъ лѣса на будову мостôвъ, а хтось не зважаючи на сему заповѣдь Божу присвоивъ собѣ що найкрасшого дуба. Люде таки пальцемъ на него вказують. Розсудѣть же самй, милй читателѣ, чи такому чоловѣкови не повинно бути встыдно выйти на село. Найгôрше, що нашъ вôйтъ мае злыхъ дорадникôвъ и слухае ихъ. Въ сыропустну недѣлю обходивъ цѣлый католицкій свѣтъ, отже и мы, 50-лѣтный ювилей поставленя въ єпископы Святѣйшого Отця Папы Льва XIII. На случай такъ важного торжества просивъ нашъ отецъ духовный, щобы его парохіяне той день урочисто, побожно, въ собраню духа, а не въ коршмѣ перепроводили. Думаете що такъ стало ся? Але дежь тамъ! Нашъ вôйтъ, а ще бôльше оденъ асесоръ, позволили того дня музикамъ грати въ коршмѣ, а молодѣжь выгойкуючи и выскакуючи гей дурнй телята, та вôйтъ сидячи за жидôвскимъ столомъ зô своими приятелями перебули той день насупротивъ науки и напôмнень о. духовного до пôзнои ночи въ коршмѣ. Дуже тяжко стало на видъ такого поганого дѣла честнымъ людямъ, а еще тяжше заболѣло серце нашого ревного душпастиря, тожь въ першу недѣлю великого поста погань̂бивъ нашъ отецъ духовный вôйта и молодѣжь, а найгôрше того асесора и просивъ, щобы вже поправили ся, а той асесоръ выйшовши изъ церкви накричавъ на о. духовного межи цѣлою громадою мовлячи: „Що то пôпъ мае мене въ церквѣ ганьбити, до суду го запôзву!“ О, дурный чоловѣче; А до сповѣди до кого приступишь? Хотѣвъ-бысь вôдпущеня грѣхôвъ доступити, а въ серци своѣмъ носишь злôсть и гнѣвъ на намѣстника Божого? Встыдай ся! Часъ бувъ бы вже розуму мати.

Олекса Дмитришинъ.

(Слôвце вôдъ Редакціѣ: Хочь и не маємо причины не вѣрити въ правдивôсть словъ ч. дописувателя, бо инакше прецѣ не помѣстилибъ мы его дописи, хочь вôнъ ручить за ню своимъ пôдписомъ, то все таки не думаємо, щобы якій небудь начальникъ громады, отже и начальникъ Старои Ягольницѣ, бувъ неприхильный, ба, може й ворожо успособленый противъ читальнѣ и хотѣвъ довести єѣ до упадку. До того треба бы хиба крайно темного и злого чоловѣка, а прецѣ громады всюды выбирають на начальникôвъ що найчестнѣйшихъ, найрозумнѣйшихъ людей. Правда, можна неразъ почути жалѣ, що сей або той начальникъ выступає неприхильно противъ читальнѣ, але намъ видить ся, що въ такихъ выпадкахъ не иде о саму читальню, лишь о якісь особистй справы, о якесь непорозумѣнє, о якусь незгоду межи начальникомъ а тыми, що заложили або закладають читальню. Длятого добре було бы, щобы й одна и друга изъ спорячихъ сторôнъ лишали читальню на боцѣ, не мѣшали сю дуже хосенну для просвѣты и пôднесеня матеріяльного добробыту въ народѣ институцію до своихъ спорôвъ. Читальня — добре дѣло и длятого треба єѣ пôддержувати. — Що до пропавшого дуба, то рѣчь проста: коли въ селѣ знають, де вôнъ подѣвъ ся, то треба того чоловѣка, що его собѣ присвоивъ, поставити передъ судъ. — Такожь не думаємо, щобы отецъ духовный въ Старôй Ягольници ганьбивъ кого небудь въ церквѣ, бо прецѣ нашй отцѣ духовнй люде свѣтлй и знають, що дôмъ Божій не мѣсцемъ до ганбленя; гадаємо, що п. дописуватель хотѣвъ тымъ сказати, що отецъ духовный пôдчасъ науки въ церквѣ звернувъ увагу громадянъ на невôдповѣдне ихъ поступованє въ день ювилейного торжества Є. Свят. Папы Льва XIII и тымъ обрушивъ може декого на себе, бо звѣстно: ударь въ стôлъ а ножицѣ вôдозвуть ся).

Новинки.

Львôвъ дня 22 марта.

— **Конкурсъ „львôвского Бояна“.** На основѣ ухвалы сегорôчныхъ загальныхъ зборôвъ товариства и власного рѣшеня розписує выдѣлъ „Львôвского Бояна“ конкурсъ на хоральнй утворы зъ речинцемъ до 1 червня 1893 р. Условя конкурсу такй: 1. Утвôръ мае бути такъ задовгій, щобы выповнивъ одно число продукціѣ концертовои. 2. Утвôръ може бути написаный на мужескй або мѣшанй голосы. 3. Утвôръ може бути або власнои инвенціѣ, або заснованый на мельодіи народнôй, зъ супроводомъ або безъ супроводу фортепяну. 4. Утвôръ мае бути присланый на руки професора Наталя Вахнянина (Львôвъ, улиця Скарбкôвска, ч. 4) найдальше до 31 мая 1893 р. включно, а то безименно, лишь въ шифрою и адресою въ закрытôй кувертѣ. 5) Утвôръ пôдпадає оцѣнцѣ окремои ad hoc выбранои комісіѣ артистичнои, котра бôльшостію голосôвъ узнає утвôръ за вôдповѣдный до преміованя, а вôдтакъ означує, котра премія належить ся утворови 6. Преміованй утворы стають власностію товариства. Перша премія выносить 60 коронъ, друга 40 коронъ, трета 20 коронъ. 8. Утворы преміованй, якъ и взагалѣ утворы достойнй выконаня будуть вôдтакъ вôдспѣванй на концертѣ „Львôвского Бояна“, имовѣрно заразъ въ липню. — У Львовѣ дня 13 марта 1893. *Шухевичъ. Н. Вахнянинъ.*

— **Гончимъ листомъ** шукає львôвскій судъ краєвый Федька Стефанюка, 23-лѣтного парôбка, котрого за тяжке побитє засуджено на двомѣсячну вязницю.

— **За намову** до еміґраціѣ до Россіи засудило староство селянъ: Ивана Баховича въ Нестукôвъ, Ивануха въ Ґадова и Кухарского зъ Ляцкого на 100 зр. кары.

— **Щедрй записы.** Въ Швайцаріи въ Ромонъ померъ знаный въ цѣлôй Галичинѣ бувшій, львôвскій цукорникъ Ротлендеръ (вôнъ называвъ ся властиво Роляндъ) и записавъ свôй значный маєтокъ на всѣлякй добродѣйнй цѣли у Львовѣ, и такъ: для заведеня св. Лазаря у Львовѣ 2.000 зр.; на вôднову костела Маріѣ Снѣжнои у Львовѣ 5.000 зр., на убогихъ христіянъ у Львовѣ 4.000 зр., на удержанє конця Униѣ люблиньскои (на Высокôмъ замку) 8.000 зр., на посаги для 4 бѣдныхъ дѣвчатъ 10.000 зр., на шѣсть стипендій для ученикôвъ и учениць семінарій учительскихъ 26.000 зр. и т. д. Тѣло великодушного покôйника мають перевести зô Швайцаріи до Львова.

— **Зъ піяньства.** У львôвскôмъ готелю Гопнена при улици Рейтана скочила оногды въ ночи зарôбниця

що то бувъ за обовязокъ — держить его здалека вôдъ дому.

Тодѣ Павло мовчавъ, бо въ его души глубоко закорѣнилась заповѣдь: „Чти отця и матѣръ твою, „отця зъ огляду на матѣрь“ — такъ собѣ доповнивъ єѣ — але око его понурый, слѣдячій поглядъ кидало на парôбкôвъ, на кождого зъ нихъ по черзѣ, а коли побачивъ, що котрыйсь усмѣхає ся або крадькома торкає сусѣда въ локоть, то заразъ на другій день вôдправлявъ его.

Але бувъ оденъ наймитъ, що майже за весь часъ господарованя Павла працювавъ на фôльварку. Называвъ ся Михайло Равчусъ и бувъ зъ роду литвиномъ. Живъ вôнъ у бѣднôй, самотнôй, нужденнôй лѣпянцѣ въ поли недалеко Гелененталю; стѣны єѣ були обложенй довкола торфомъ, мабуть длятого, щобы вѣтры не перевернули єѣ. Мавъ здичѣлу жѣнку, повѣю, котра вже два разы сидѣла у вязници и навчила дѣтей жебрацтва.

Бувъ то хлопъ рослый, плечистый, вѣчно мовчазный и понурый, котрый працю ему повѣрену сповнявъ взôрцево и безъ воркоту вôдходивъ, коли его вже не потребували, натомѣсть все точно являвъ ся, коли була нова робота.

Спершу не мôгъ Павло его стерпѣти, бо его мовчазна вдача, що сторопила вôдъ людей, и тревожный, понурый выразъ лиця робили на нѣмъ прикре враженє; потôмъ разъ прийшло ему нѣ зъ того, нѣ зъ сего на думку, що й его власне захованє небогато рôжнить ся вôдъ Равчусового и зъ тои хвилѣ полюбивъ щиро бѣдного хлопа.

А батько, дивна рѣчь, тративъ смѣлôсть, коли глянувъ на того мовчазного, понурого робôтника, бо хочь по пяному бивъ неразъ усѣхъ парôбкôвъ, его одного не доторкнувъ ся нѣколи. Здавало ся, що поглядъ зпôдъ густыхъ бровъ литвина здержувавъ его на мѣсци.

Той робôтникъ бувъ вѣрнымъ товаришемъ Павла, его правою рукою. Ему мôгъ повѣрити навѣть продажь збôжа на торзѣ, бо вôнъ умѣвъ все якъ найбôльше грошей выторговати...

На тихôмъ фôльварку за тыхъ пять лѣтъ, звôльна, незамѣтно настали великй змѣны. Щоразъ, щоразъ бôльше щезали слѣды убожества и щоразъ рѣдше заглядала бѣда до ихъ стола. Въ огородци видко було теперь гарнй грядки цвѣтôвъ, довгими рядками стояли тыки зъ цукровымъ горохомъ и шпараговй бадила, а на мѣсци запалого паркану давно вже ставувъ зовсѣмъ новый. Число худобы зъ року на рôкъ збôльшало ся о двѣ або три добрй коровы, а молочарскій вôзокъ, котрый що рана ѣздивъ до мѣста, що першого привозивъ до дому зовсѣмъ гарный грôшь.

Що мимо того всего не могло бути й мовы о початкахъ бодай заможности, то було лише виною батька, котрый бôльшу часть доходôвъ коли не пропускавъ крôзь горло, то тративъ на якйсь спекуляціѣ.

Лише поза его плечима удало ся Павлови такъ уладити, що для рôднѣ зôбравъ що мѣсяця бодай кôлька талярôвъ.

Браты потребували теперь бôльше нѣжь коли небудь грошей. Максимъ зложивъ бувъ державный испытъ, а теперь мавъ бути безплатнымъ суплентомъ цѣлый рôкъ при ґімназіи, а Ґотфридъ, банковый урядникъ, що року по кôлька мѣсяцѣвъ бувъ безъ занятя. Оба писали листы, благали на прерôжнй способы, почавши вôдъ гумористичного: „Позволь, що натягну тебе въ тôй хвили на трийцять талярôвъ“, ажь до очайдушного: „Коли не хочешь, щобы я пропавъ безповоротно, то змилуй ся надо мною и т. д.“

Павло проводивъ неодну нôчь безсонно, роздумуючи надъ способомъ, якъ бы имъ помочи и неразъ лучало ся, що вôднимавъ собѣ вôдъ устъ, абы имъ лише пôслати.

Разъ написавъ Ґотфридъ, що єсть зовсѣмъ обдертый и що конче потребує лѣтнои одежѣ. Павло мавъ якъ разъ замѣръ справити собѣ святочный тужурокъ, бо зъ давного вже зовсѣмъ вырôсъ; зôтхнувши вложивъ вôдложенй на се грошѣ въ коверту и пôславъ ихъ братови, однакъ въ листѣ, долученôмъ до сеи посылки, згадавъ про се, що й его одежа вже до нѣчого. Братъ показавъ ся великодушнымъ и за два тыжнѣ приславъ ему пачку вже добре знѣвеченои одежи, а при тôмъ таке письмо: „Отсимъ посылаю тобѣ свôй уже вытертый ґарнитуръ. Ты на селѣ при роли ще певно будешь мати зъ нею хосенъ.“

И для близнятъ выстаравъ ся Павло о красшу будучнину, нѣжь можна було сподѣвати ся по малыхъ средствахъ, якими дôмъ розпоряджавъ. Выробивъ то, що сестра пароха, бувша учителька, приняла ихъ до свого пансіону, котрый заложила для дочокъ заможныхъ властителѣвъ.

Оплата впису шкôльного не була тутъ ще найтруднѣйшею рѣчею — книжки и зшитки такожь найшли ся все якось — але що

Катерина Музика зъ ґанку другого поверха. Падаючи схопила ся поруча ґанку першого поверха, и ажь коли не стало ѣй силъ, упала на подвôрє выложене камѣнємъ. Єѣ вôдвезено сейчасъ до шпиталю и тамъ выслѣдили, що она зломала собѣ одно жебро, впрочôмъ не грозить ѣй нѣяка небезпечнôсть. Причиною того задуманого самоубійства були сварки; мужь дорѣкавъ ѣй часто, що она запиває ся.

— **Милый зять.** Рейза Ґольдберґъ, властителька склепику зъ нафтою, обжалувала вчера въ львôвскôй поліціи свого зятя Посля Фріша, котрый не тôлько розвѣвъ ся зъ жѣнкою своєю, а донькою Ґольдберґовои, а ще й нападає єѣ дôмъ та жадає грошей. Щобы тещи допечи, той милый зять казавъ надруковати посмертнѝ картки въ именемъ тещѣ и розлѣпити ихъ по улицяхъ.

— **Въ керници** при улици Жерельнôй у Львовѣ утопивъ ся зъ власнои неосторожности сторожь одной каменицѣ. Єго вытягнули зъ керницѣ, але вже неживого.

— **Весна** вже нѣбы настала, але хто має кожухъ, той певно не вôдложить ще єго на схововъ, тôлько вбере ся. Зимно якось.... А ту вже пишуть зъ декотрыхъ сторôнъ, що нашѝ гостѣ вже прилетѣли зъ вирею, де имъ тамъ такъ тепло було. Щожь они, бѣднѝ, у насъ почнуть? Зъ Иваня надъ Днѣстромъ написали ще дня 17 с. м. таке: „Чайки и бузьки вже прилетѣли, а весна починає вже панувати въ нашôй околици. Жайворонки, синицѣ, чижѣ вже спѣвають на славу весны; вôвцѣ зъ ягнятами вже блеють по горахъ, на котрыхъ трава уже зазеленѣла ся, а дѣти сельскѝ грѣють ся на сонци". Ну, нинѣ и взагалѣ послѣдными днями певно не йшли грѣти ся до сонця, а волѣли сидѣти коло печи. Бодай у насъ у Львовѣ зовсѣмъ не тепло.

— **Огонь.** Оногды о годинѣ 7 вечеромъ выбухъ огонь въ Дубрôвцѣ пôдъ Санчомъ, а то вôдъ лямпы, при котрôй вязали приколотки Всѣ потратили голову, а поломѣнь дôстала ся на стрѣху и вôдъ того згорѣли три господарства, сѣмь повныхъ стодôлъ и будынки. Шкода выносить 16.000 зр. Добре хочь, що пôдчасъ огню не було вѣтру, то не тяжко прийшло ся загасити огонь.

— **Зъ салѣ судовои.** Въ Тернополи судять теперь Ивана Ястшембчака и Альфреда Худиковского за то, що они мали убити громадского сторожа Юру Фуса, щобы вкрасти громадскѝ грошѣ. То было такъ: Въ селѣ Королѣвцѣ жиє заможный господарь Альфредъ Худиковскій. Давно бувъ вôнъ бѣднымъ коморникомъ, якъ то люде тямлять, а нинѣ, не знати якъ, вôбравъ собѣ значный мастокъ, вынаймає три гарнѝ домы, а въ четвертôмъ самъ жиє, має 40 морґôвъ доброи землѣ и торгує безрогами. Въ р. 1889 згорѣла єго загорода и тогды то Фусъ розповѣдавъ, що Худиковскій обманивъ асекурацію, бо сховавъ частину збôжа, котра нѣбы то мала спалити ся. Вôдъ того часу Худиковскій мавъ злость на Фуса, а навѣть грозивъ єму, що убє єго Дня 30 падолиста 1890 р. найшли Фуса, котрый спавъ въ канцеляріи уряду громадского, неживого; видко, убивъ єго хтось карабінами, котрѝ лежали на пôдловѣ. Слѣдство показало, що подозрѣнє паде на Худиковского и мѣсцевого поліціянта Ивана Ястшембчака. Оба они не признають ся до убійства и кажуть, що зознаня свѣдкôвъ жидôвъ, котрѝ мали ихъ той ночи бачити, неправдивѝ и подиктованѝ завистю. Розправа буде о стôлько цѣкава, що головный матеріялъ доказовый опирає ся на зознаняхъ свѣдкôвъ-жидôвъ, котрѝ кажуть, що чули той ночи дещо зъ розмовы Худиковского и Ястшембчака. Зъ той розмовы мало выходити, що они бояли ся по убійствѣ Фуса. А ще й то цѣкаве, що найважнѣйшій свѣдокъ Лейба Ґутесфельдъ, переслуханый першій разъ, все затаивъ, ажь за рôкъ, коли єму мары сонни не давали спокою, за радою рабіна вôнъ зложивъ зознаня въ судѣ. Мѣсцевый священикъ давъ Ґутесфельдови добре свѣдоцтво.

— **Довгій вѣкъ.** Въ Бердичевѣ до жидôвского шпиталя привезено недавно дуже старого жида, сторожа Абрума Израильского, котрый має 114 лѣтъ. Мимо такои пôзнои старости вôнъ ще дуже добре видить, чує и має добру память. Цѣкаво знати, якъ вôнъ живъ. Першій разъ оженивъ ся, коли мавъ 60 лѣтъ. Десять лѣтъ живъ зъ жѣнкою, а потôмъ розвѣвъ ся. Маючи 84 роки оженивъ ся въ друге зъ 17-лѣтною дѣвчиною и дôждавъ ся вôдъ неи потомства, зъ котрого дотеперь жиє ще пятеро дѣтей. Той старець чувъ ся ображенымъ, що єму на таблици пôсля метрики выписали 114 лѣтъ, бо вôнъ собѣ рахує лише 113 лѣтъ. Єго здоровлє ще взглядно добре, лише нападає єго старече немôчь.

— **Наслѣдки недороду.** Зъ Уманя на Украинѣ пишуть: Богата, плôдна Украина выглядає теперь дуже сумно. Бракъ пашѣ дає ся такъ страшно чути, що селяне продають конѣ по рублеви, чи якъ они кажуть по карбованци, бо не мають чимъ годувати худобы. Жиды куповали цѣлу зиму конѣ, вдирали зъ нихъ шкôру, а стерво покидали на поли и теперь господарѣ въ весною мусять єго закопувати. Щасливѝ тѝ господарства, що мають пшеничну солому. Вôзъ такои соломы коштує нинѣ 10 зр.

— **Повѣдомленє.** Вôдъ п. Андрѣя Медведя въ Горинци одержали мы слѣдуюче письмо въ просьбою о умѣщенє: „Маю честь подати до публичнои вѣдомости, що Свѣтла Дирекція Товариства взаимныхъ обезпеченъ „Днѣстеръ" у Львовѣ именувала мене своимъ аґентомъ на Горинець и охрестнôсть. Поручаючи ся ласкавымъ взглядамъ П. Т. Публики заявляю, що єсмь готовъ служити въ справахъ обезпеченя вôдъ огню и на житє та кождого часу удѣлити охотно всякихъ поясненъ. — *Андрій Медвѣдь*, аґентъ „Днѣстра" въ Горинци.

— **Подяка.** Пôдписаный складає прилюдну подяку Хвальному Зарядови товариства „Szkoła ludowa" въ Станіславовѣ, котрый на внесенє Впов. дра Генр Затея, всюды почитаного нотаря станіславôвского, дарувавъ школѣ хриплиньскôй красный образъ Пресвятои Дѣвы Марії и мапку Европы. Рôвножь заявляє въ низу пôдписаный подяку Хвальному Зарядови будовы зелѣзницѣ Станіславôвъ - Ворохнянка, котрый 23 грудня 1892 р. за выпозыченє помешканя учительского на урядованє пôдчасъ выкупна ґрунтôвъ, вложивъ 2 зр. Зъ того припало на бѣдныхъ школяриковъ въ Хриплинѣ 1 зр. а. в. до розпорядженя мѣсцев. Рады школьнои на руки заступника Предсѣдателя, Ивана Матвѣєва. — „Спаси Бôгъ" тымъ добродѣямъ бѣднои школы. — *Осипъ Поцѣй*, учитель въ Хриплинѣ пôдъ Станіславовомъ.

Господарство, промыслъ и торговля

— **Выстава краєва въ 1894 р.** Въ понедѣлокъ вôдбуло ся перше засѣданє публицистичного выдѣлу комітету выставы краєвои, на котре прибули не лишь запрошенѝ дневникарѣ зô Львова, але такожь зъ Кракова и зъ провинціи. Зборы вôдкрывъ директоръ выставы п. Мархвицкій. На внесенє п. Белзы уконституовавъ ся комітетъ въ той способъ, що выбравъ п. Кубалю предсѣдателемъ, а заступниками предсѣдателя п. Плятона Костецкого, редактора Czas-у п. Хилиньского и редактора N. Reform-ы п. Мечислава Павликовского зъ Кракова, а секретаремъ Тадея Чапельского. Референтомъ бюра прасового выбрано одноголосно п. Ліберата Зайончковского. Бюро то буде мати двояку задачу: оно буде подавати всякѝ информаціи въ справѣ выставы мѣсцевымъ часописямъ, котрѝ що день мають посылати своихъ делеґатôвъ по информаціи; друга часть єго дѣланя буде, навязати вôдносины зъ заграничными ґазетами, головно же зъ прасою ческою, полуднево-славяньскою, угорскою и румуньскою. Зъ помежь порушеныхъ на засѣданю справъ, була межь иншими важна гадка, порушена п. Павликовскимъ, а именно рада, щобы комітетъ выставовый навязавъ вôдносины зъ аґентіями подорожнычими, котрѝ звернули бы туристôвъ до Галичины на часъ выставы. Наконець ухвалено, щобы выдѣлъ публицистичный вôдъ 1 мая збиравъ ся що мѣсяця въ першу недѣлю на нараду.

— **Станъ воздуха** за минувшѝ добы числячи вôдъ 12 год. въ полуд. дня 21 с. м. до 12 год. въ полудне дня 22 марта: середна теплота була — 3·1° Ц., найвысша + 0·4° Ц. (вчера по полудни), найнизша — 5·6° Ц. нинѣ въ ночи. Барометеръ иде въ гору (766). Вѣтеръ буде заный, мѣрный, теплота пôднесе ся до — 0·0° Ц., небо буде переважно захмарене; малый снѣгъ, впрочôмъ погода.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 21 с. м.: пшениця 7·75 до 8.—; жито 5·75 до 6·25; ячмѣнь 4·75 до 5·50; овесъ 5·50 до 6·—; рѣпакъ 11·50 до 11·75; горохъ 6·75 до 9·50; вика 5·— до 5·25; насѣнє льняне 11·— до 11·75; бôбъ 5·— до 5·50, бобикъ —·— до—·—; гречка —·— до—·—; конюшина червона 68·— до 73·—; бѣла 75·— до 90·—; шведска —·— до —·—; кминокъ 18·— до 19·—; анижь 36·— до 39·—; кукурудза стара —·— до —·—; нова —·— до —·—; хмѣль —·— до —·—; спірітусъ готовый 12·25 до 12·50.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Римъ 22 марта. Палата пословъ ухвалила выбôръ комісії зъ 7 членôвъ для розслѣдженя справы банковои и продайности пословъ.

Москва 22 марта. При выборѣ бурмістра стрѣливъ мѣщанинъ Андреяновъ два разы до давного бурмістра Алексеєва и ранивъ єго тяжко.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшаный
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	–
„ Пôдволочискъ зъ Пôдз.	3·10	—	10.02	10·52	—	–
(зъ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновецъ	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—

Приходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшан.
Зъ Кракова	6·01	2·50	9·01	6·46	9·32	—
„ Пôдволоч. на Пôдзам.	—	2·45	9·17	6·55	—	—
„ (на гол. двор).	—	2·57	9·40	7·21	—	—
„ Черновецъ	10·09	—	7·56	1.42	7·06	—
„ Стрыя	—	—	1·41	9·16	2·35	—
„ Белзця	—	—	4·48	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	8·3[illegible]

Надôслане.

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.

було найтруднѣйше, то удержанє въ порядку ґардеробы дѣвчатъ, бо єго гордôсть не могла того стерпѣти, щобы сестры єго мали бути горшѝ вôдъ товаришокъ та щобы ихъ мали за дѣтей бѣдакôвъ. Занадто добре зазнавъ вôнъ сего згôрдного маловаженя вôдъ товаришѣвъ, щобы мавъ єго бажати и своимъ сестрамъ.

Мати не помагала єму вже въ тыхъ клопотахъ, сказатибъ, чисто жѣночихъ. Вѣчнымъ лихословленємъ батька такъ була оголомшена и прибита, що не мала вже вôдваги купити на свою руку бодай кусень стяжки.

— Що ты зробишь, мôй сыну, то все буде добре — говорила єму и Павло ѣхавъ до мѣста та позваливъ обдирати ся купцямъ и кравчихамъ.

Близнята розцвитали незвычайною красою, росли не дбаючи о нѣчо, свавôльнѝ, веселѝ — и не здогадували ся навѣть той траґедії, яка вôдбувала ся въ найблизшôмъ ихъ околѣ.

Въ десятôмъ роцѣ житя били ся зъ сельскими хлопцями, въ дванайцятôмъ ходили разомъ зъ ними красти грушки, а въ пятнайцятôмъ приймали вôдъ нихъ букеты фіялкôвъ.

Далеко й широко ишла про нихъ слава, бо уважали ихъ найгарнѣйшими дѣвчатами въ околици. Павло знавъ о тôмъ добре и незмѣрно гордый бувъ зъ того; але чого вôнъ не знавъ, то того, що сестры єго назначували собѣ сходины поза плотомъ города и що бодай половина тыхъ хлопцѣвъ, котрѝ разомъ зъ ними приступали до першого причастя, могла зъ чистою совѣстю похвалити ся тымъ, що цѣлувала ихъ рожевѝ, солоденькѝ уста.

(Дальше буде.)

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.